

Sygn. akt: OSD 47/12

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych

z dnia 24.09.2012 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w w składzie :

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger - Wierzbowska
Sędziowie: r. pr. Hubert Schwarz
r. pr. Henryk Rydzik

Protokolant: apl. radc. Jolanta Kunert

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Moniki Klonowskiej

Wskutek odwołania z dnia 30 lipca 2012 r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt RD w przedmiocie umorzenia dochodzenia w sprawie ze skargi przeciwko r. pr. o naruszenie art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm.) w związku z art. 6 ust. 1, art. 27, art. 28 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, przez to że prowadziła działalność windykacyjną w sposób niezgodny z prawem oraz windykowała nieistniejące zobowiązania

po rozpoznaniu w dniu 24.09.2012 r. odwołania

postanawia:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 9 lipca 2012 r., sygn. akt RD o umorzeniu dochodzenia,
2. Kosztami postępowania w kwocie 250,85 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt pięć groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

OSD 47/12

U z a s a d n i e

Pismem z dnia 26.10.2011r. [REDAKTOR] złożył do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOR] skargę przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOR] zarzucając jej nieetyczne postępowanie, polegające na prowadzeniu działalności windykatycznej w sposób niezgodny z prawem, co przejawiało się w tym, iż radca prawny [REDAKTOR] dzwoniła do niego w sprawie zadłużenia, przyjęła pełnomocnictwo procesowe od klienta reprezentującego nieistniejącą firmę, posługiwała się błędną fakturą VAT, które to czynności - w przekonaniu skarżącego - były formą nacisku bezprawnego, zmierzającego do wyłudzenia nienależnego zobowiązania pieniężnego. Na poparcie swych twierdzeń skarżący przedłożył kserokopie przesłanych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOR] dokumentów ze sprawy egzekucyjnej KM [REDAKTOR] żądania udzielenia wyjaśnień, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, zajęcia wierzytelności i zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego dłużnika. Zarzut nielegalności faktury skarżący wywodzi z tego, iż pod oznaczeniem sprzedającego [REDAKTOR] we [REDAKTOR] na fakturze podany jest adres Oddziału w [REDAKTOR] który to Oddział nie jest uwidoczniony zapisami KRS, zatem nie istnieje.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOR] postanowieniem z dnia 1 grudnia 2011r. sygn.akt RD [REDAKTOR] wszczął dochodzenie w sprawie popełnienia przez r.pr. [REDAKTOR] przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. z 2002r Nr 123 poz. 1059 ze zm.) w zw z art.6 ust.1, art.27, 28 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia radca prawny [REDAKTOR] nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, złożyła pismo wyjaśniające wraz z dokumentami wskazującymi na to, że jako pełnomocnik procesowy, po uzyskaniu 3 nakazów zapłaty skierowała do Komornika Sądowego wnioski egzekucyjne. Zaprzeczyła, aby kiedykolwiek rozmawiała telefonicznie ze skarżącym na temat należności objętych tymi nakazami zapłaty. Do pisma wyjaśniającego, na poparcie twierdzeń, że należności faktycznie istniały, dołączyła podpisaną przez skarżącego umowę sprzedaży, potwierdzenie salda z podpisem skarżącego (stanowiące uznanie zadłużenia), fakturę VAT (również podpisaną przez skarżącego), oraz 3 nakazy zapłaty uzyskane przeciwko skarżącemu. Podniosła, że w sprawach sądowych występowała jako pełnomocnik klienta i jedyną czynnością, jaką podjęła po uzyskaniu nakazów zapłaty było wystąpienie z wnioskiem egzekucyjnym do Komornika Sądowego, co jest czynnością zgodną z prawem, zatem skarga jest bezzasadna i jej zdaniem

stanowi wyłącznie odpowiedź na prowadzenie przeciwko skarżącemu 2 postępowań egzekucyjnych i uzyskaniu przeciw skarżącemu kolejnego (trzeciego) nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2012r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP umorzył dochodzenie, wskazując, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie potwierdza zarzutów skargi i nie daje podstaw do przyjęcia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Skarżący złożył odwołanie od w/w postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Treść odwołania i ujęty w nim zarzut naruszenia art.17 § 1 pkt 1 kpk zdaje się wskazywać na błędną zdaniem skarżącego ocenę stanu faktycznego sprawy, ale wywody odwołania prowadzą się w istocie do powtórzenia twierdzeń zawartych w skardze.

Rozpoznając odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne jest, że [REDAKTOWANE] we [REDAKTOWANE] w której radca prawny [REDAKTOWANE] wykonuje zawód, pełniła obsługę prawną podmiotu [REDAKTOWANE] z/s w [REDAKTOWANE] oraz innej, jednoosobowej firmy [REDAKTOWANE] i występowała jako pełnomocnik procesowy w sprawach tych podmiotów przeciwko skarżącemu. Drugim pełnomocnikiem była współpracowniczka Kancelarii.

Na dochodzone pozwami należności składały się należności za sprzedane skarżącemu przez [REDAKTOWANE] składniki mienia należące do tej firmy, objęte umową sprzedaży z dnia 21.09.2009r, zawartej pomiędzy [REDAKTOWANE] z/s w [REDAKTOWANE] i skarżącym, prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE] z/s w [REDAKTOWANE] i objęte fakturą VAT.Nr [REDAKTOWANE] z dnia 21.09.2009r, której odbiór skarżący potwierdził pieczęcią firmy i własnoręcznym podpisem.

Bezsporne jest też, że po uzyskaniu nakazów zapłaty r.pr. [REDAKTOWANE] skierowała wniosek o wszczęcie egzekucji.

W toku dochodzenia w charakterze świadków przesłuchani zostali [REDAKTOWANE] (klient Kancelarii) i współpracowniczka Kancelarii - [REDAKTOWANE] Świadek [REDAKTOWANE] zeznał, że w [REDAKTOWANE] posiadał punkt sprzedaży, magazyn zgłoszony w urzędzie skarbowym dla celów podatkowych. Na fakturach, oprócz oznaczenia siedziby firmy we [REDAKTOWANE] (tj. zgodnie z zapisami ujętymi w KRS) umieszczał dodatkowo informację, że towar został zakupiony w [REDAKTOWANE] (z podaniem adresu i telefonu) dla ułatwienia kontaktu z firmą a dla lepszej identyfikacji, po numerze faktury oznaczał miejsce jej wystawienia

[redacted] Faktury wystawiane w punkcie sprzedaży w [redacted] księgowane są w jednym rejestrze VAT prowadzonym w siedzibie spółki w [redacted] (k.46-48). Zeznał też, że skarżący w okresie od września 2007 do czerwca 2009 był jego pracownikiem, zatrudnionym w punkcie sprzedaży Spółki w [redacted] a zadłużenie powstało w wyniku przejęcia przez skarżącego pomieszczeń punktu sprzedaży w [redacted] wraz z wyposażeniem i towarami znajdującymi się w magazynie, na mocy umowy sprzedaży z dnia 21.09.2009r. Potwierdził, że wobec utraty wiary, że skarżący dobrowolnie zapłaci należność, zlecił Kancelarii Prawnej [redacted] podjęcie działań zmierzających do uzyskania nakazu zapłaty co do części należności i wystąpienie do Komornika.

Świadek [redacted] zeznała, że to jeden jedyny raz zadzwoniła do skarżącego z zapytaniem, czy otrzymał wezwanie do zapłaty i czy zapłaci należność: chodziło o to, żeby nie kierować sprawy do sądu jeżeli pieniądze byłyby w drodze, aby uniknąć ewentualnej przegranej w razie, gdyby pozew minął się z zapłatą (k.59-60).

Skarżący wniosków dowodowych nie składał, lecz w toku dochodzenia powiełał twierdzenia skargi. Na rozprawę przed OSD nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy OSD dał wiarę przedstawionym w sprawie dokumentom, jako że skarżący nie podważył skutecznie ich autentyczności i wiarygodności. Ponadto OSD dał wiarę zeznaniom świadków [redacted] i [redacted], albowiem były one rzeczowe, logiczne, spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Analizując stan faktyczny, OSD nie stwierdził, aby postępowanie przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego było wadliwe i nie wyjaśniło wszystkich okoliczności sprawy. W ocenie OSD postępowanie prowadzone było prawidłowo a stan faktyczny ustalony w dochodzeniu jest zbieżny ze stanem faktycznym ustalonym w niniejszym postępowaniu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela zatem wnioski Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż działania r.pr. [redacted] w jakikolwiek sposób naruszałyby zasady wykonywania zawodu radcy prawnego. Zajęte przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego stanowisko, że podnoszone w skardze zarzuty nie miały miejsca potwierdzone zostało w toku dochodzenia przede wszystkim dokumentami (umową sprzedaży wraz z aneksem, fakturą, potwierdzeniem sald, tytułami wykonawczymi oraz pismami Komornika Sądowego prowadzącego egzekucję), potwierdzonymi dodatkowo zeznaniami świadków.

W tych okolicznościach Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP [REDACTED] uznał odwołanie skarżącego za nieuzasadnione i utrzymał w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 9 lipca 2012r, orzekając o kosztach postępowania po myśli art. 70⁶ ust.2 ustawy o radcach prawnych.

